

Skrytá história štyridsiateho verša – číslo šesťnásť

Druhé beda – tretia časť

Jeff Pippenger

2026-06-18

Jonesova logika

Jonesova logika, podľa ktorej prvého anjela zo štrnástej kapitoly Zjavenia nemožno oddeliť od nasledujúcich dvoch anjelov, je neotrasiteľná. Jeho určenie štrukturálneho prepojenia týchto troch anjelov s anjelmi trúb je absolútne nepriestrelné. Jeho dôraz nepochybne spočíval na troch anjeloch zo štrnástej kapitoly Zjavenia, no logika ich uplatnenia ako „neoddeliteľných“ je rovnako platná aj pre všetkých anjelov, ktorí im predchádzali.

Keďže sa sústreďoval na troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia, nedoviedol vlastnú logiku k jej krajnému záveru. V konečnom dôsledku logika, ktorú použil na prepojenie piatej, šiestej a siedmej trúby beda s tromi anjelmi zo štrnástej kapitoly Zjavenia, zahŕňala aj dovedenie línie trúb až celkom späť k prvému zo siedmich anjelov trúb.

A videl som sedem anjelov, ktorí stáli pred Bohom; a bolo im daných sedem trúb. ... A sedem anjelov, ktorí mali sedem trúb, sa pripravilo trúbiť. Zjavenie 8:2, 6.

Séria anjelov sa začína „siedmimi“ anjelmi trúb a rad anjelov v Zjavení sa začína prvou trúbou a pokračuje až po varovanie tretieho anjela o znamení šelmy. Jones správne rozlišuje medzi prvými štyrmi trúbami a poslednými tromi beda trúbami, lebo táto prorocká štruktúra „štyri a tri“ sa nachádza aj v cirkvách a v pečatiach. Skutočnosť, že je v knihe Zjavenia ustanovená na základe troch svedkov, umožňuje tým, ktorí sa rozhodnú vidieť sedem ako symbol, vidieť, že aj štyri obsahuje symbol a tri obsahuje symbol.

Božské spojenie

To, čo sme v nedávnej minulosti určovali, je, že prvý a druhý anjel zo Zjavenia štrnástej kapitoly sú zmocnení časovým proroctvom islamu o prvom a druhom beda, a že zmocnenie tretieho anjela sa uskutočňuje naplnením tretieho beda 11. septembra. To, čo identifikuje Jonesovo použitie, (hoci nevyjadril moju pointu), je, že každý anjel od prvého trúbneho anjela zo Zjavenia ôsmej kapitoly až po trúbu tretieho beda zo Zjavenia jedenástej kapitoly je neoddeliteľne spojený s tromi anjelmi zo Zjavenia štrnástej kapitoly. Sú to symboly v rámci tej istej prorockej línie. Musia byť ako také rozpoznané, aby bolo možné porozumieť rôznym úlohám, ktoré jednotliví anjeli predstavujú. Tak ako teda sedem cirkví, pečatí a trúb predstavuje sedem, a tiež symbol štyroch a troch v rámci celkovej symboliky siedmich (cirkví, pečatí a trúb), tak aj línia anjelov od prvého zo siedmich trúbnych anjelov až po tretieho anjela musí byť posudzovaná ako celok. To identifikuje líniu jedenástich anjelov.

Traja anjeli zo štrnásťtej kapitoly Zjavenia predstavujú výstražné posolstvo milleritov, ktoré oznámilo otvorenie súdu, a potom výstražné posolstvo sto štyridsiatich štyroch tisícov, ktoré oznamuje uzavretie súdu.

Sedem trúb predstavuje mocnosti, ktoré Boh vo svojej prozreteľnosti použil na vykonanie súdu nad národmi, ktoré vynucovali uctievanie slnka.

Prvé štyri trúby označujú postupný zánik Západorímskej ríše do roku 476.

Piaty a šiesty označujú zánik Východorímskej ríše od roku 1449 až do roku 1453.

Posledné tri trúby predstavujú islam troch beda.

Anjel v desiatej kapitole Zjavenia je Kristus, ktorý zostupuje, aby zmocnil hnutie na začiatku, a opäť zostupuje v osemnásťtej kapitole Zjavenia, aby zmocnil hnutie na konci.

Siedma poľnica začala zniet' 22. októbra 1844 pri začatí súdu, ktorý je antitypickým Dňom zmierenia. Poľnica jubilea mala zaznieť v Deň zmierenia. Preto pri súde zaznievajú dve poľnice: poľnica jubilea a siedma poľnica.

Vtedy dáš zatrúbiť na trúbu jubilejného roku desiateho dňa siedmeho mesiaca; v deň zmierenia dáte zatrúbiť na trúbu po celej svojej krajine. A posväťte päťdesiaty rok a vyhlásite slobodu po celej krajine všetkým jej obyvateľom; bude vám to jubileum. A každý sa navráti k svojmu vlastníctvu a každý sa navráti k svojej rodine. Tento päťdesiaty rok bude vám jubileom; nebudete siať ani žať to, čo samo od seba vyrastie, ani oberať jeho neobrezaný vinič. Levitikus 25:9–11.

Súvislosť, ktorá určuje rozptýlenie Izraela na „sedem časov“, nachádzajúca sa v bezprostredne nasledujúcej kapitole v Levitiku, je vyložená vo veršoch, ktoré vedú k pokynu zatrúbiť na jubilejnú trúbu v Deň zmierenia.

Hovor synom Izraelovým a povedz im: Keď vojdete do krajiny, ktorú vám dávam, vtedy bude krajina svätiť sobotu Hospodinovi. Šesť rokov budeš osievať svoje pole a šesť rokov budeš orezávať svoju vinicu a zhromažďovať jej úrodu; ale v siedmom roku bude mať krajina sobotu odpočinku, sobotu Hospodinovi: svoje pole nebudeš osievať ani svoju vinicu orezávať. To, čo samo od seba vzíde z tvojej žatvy, nebudeš žať, ani nebudeš zbierať hrozno zo svojej neobrobenej vinice, lebo je to rok odpočinku pre krajinu. A sobota krajiny bude vám za pokrm: tebe, tvojmu sluhovi, tvojej slúžke, tvojmu nádenníkovi i cudzincovi, ktorý sa zdržuje u teba, aj tvojmu dobytku a zveri, ktorá je v tvojej krajine; všetka jej úroda bude za pokrm. A odpočítaš si sedem sobôt rokov, sedem ráz sedem rokov; a doba siedmich sobôt rokov bude pre teba štyridsaťdeväť rokov. Levitikus 25:2–8.

Keď Miller v dvadsiatej šiestej kapitole rozpoznal súd nad Izraelom za porušenie sobotného odpočinku zeme, uplatnil zásadu, že deň predstavuje rok, a zistil, že rok má tristošesťdesiat dní a že sedemkrát tristošesťdesiat predstavovalo dvetisícpäťstodvadsať rokov trestu za porušenie zmluvy. Bola to prvá prorocká pravda, ktorú objavil. Je to základ právd, ktoré tvorili základ, ktorý Kristus položil prostredníctvom Millerovho diela. Jubilejná trúba je ohlásením vyslobodenia a

slobody.

Siedma trúba je islam tretieho beda.

Ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď začne trúbiť, dovŕši sa tajomstvo Božie, ako to zvestoval svojim služobníkom prorokom. Zjavenie 10,7.

Siedma trúba islamu je vonkajšou prorockou pravdou a jubilejná trúba je vnútornou prorockou pravdou ospravedlnenia vierou — vyslobodenia z hriechu, ktoré je podľa sestry Whiteovej v pravde tretím anjelom. V období, keď zaznieva siedma trúba, bude tajomstvo Krista vo vás, nádej slávy, zdokonalené, keď Kristus spojí svoje božstvo s ľudskosťou stoštyridsiatich štyroch tisícov. Tí, ktorí potom prijímú pečať Božiu, budú hlásať trúbne posolstvo výstrahy, znázornené ako tretie beda, a tiež výstrahu tretieho anjela. Tretie beda zmocňuje posolstvo tretieho anjela, keď anjel, ktorý nie je nikým menším než Ježiš Kristus, zostupuje s posolstvom vo svojej ruke.

Keď rozpoznáme, že to bolo časové proroctvo prvého a druhého beda, ktoré dalo moc posolstvu prvého anjela, a že proroctvo tretieho beda dáva moc posolstvu tretieho anjela, potom stotožňujeme trúby ako „súdy, ktoré boli privedené na Rím ako odpoveď na vynucovanie nedele“. Tieto prozreteľnostné súdy, osobitne posledné tri trúby beda, sa zhodujú a súbežne prebiehajú s výstražným posolstvom troch anjelov zo štrnásť kapitoly Zjavenia. Dve beda a dvaja anjeli v dejinách milleritov a tretie beda a tretí anjel v dejinách stoštyridsiatich štyroch tisíc. V počiatkových dejinách prvého a druhého anjela bolo posolstvo o otvorení súdu zmocnené naplnením proroctva o islame prvého a druhého beda. V záverečných dejinách tretieho anjela bolo posolstvo oznamujúce uzavretie súdu zmocnené naplnením proroctva o islame tretieho beda.

Zmocnenie na začiatku i na konci bolo znázornené anjelom zo Zjavenia desať a osemnásť, „ktorý nebol nikým menším než Ježiš Kristus“. Vonkajšie posolstvo islamu a vnútorné posolstvo súdu je vonkajšia trúba tretieho beda a vnútorným posolstvom súdu je trúba tretieho anjela. Vonkajšou trúbou islamu je proroctvo dvetisícpäťstodvadsiatich rokov a vnútornou trúbou tretieho anjela je dvetisícristo rokov. Obe prišli a zazneli pri otvorení súdu nad mŕtvymi a obe prišli znova pri otvorení súdu nad živými.

Anjel zo zjavenia desať zostúpil 11. augusta 1840 pri naplnení proroctva o islame a týmto zostúpením anjel predobrazil zostúpenie anjela zo zjavenia osemnásť s naplnením proroctva o islame. Boží súd nad vzburou nedeľného zákona v roku 321 a potom znova v roku 538 je znázornený prvými šiestimi trúbami a Jeho súd za čoskoro prichádzajúcu vzburu nedeľného zákona je znázornený siedmou trúbou, ktorá je tretím beda a tiež tretím anjelom. Varovné posolstvo začiatku súdu 22. októbra 1844 a varovné posolstvo súdu nad živými 11. 9. boli obe zmocnené siedmym anjelom v poradí, ktoré predložil Jones. Šesť anjelov trúb v kapitolách osem a deväť, potom v desiatej kapitole zostupuje anjel, ktorý nie je nikým menším než Ježiš Kristus. Je siedmym v poradí anjelov, po ktorom v jedenásť kapitole nasleduje tretie beda, čo je siedma trúba, ktorá začala znieť v roku 1844, no v rade anjelov, ktoré vedú k deviatemu, desiatemu a jedenástemu anjelovi v zjavení štrnásť, je ôsmym.

Posolstvo tretieho anjela nemožno izolovať od posolstiev prvého a druhého anjela, no rovnako ho nemožno oddeliť ani od siedmich trúb Božieho súdu nad odpadlivosťou. Prvé štyri trúby súdu v ôsmej kapitole Zjavenia označujú postupný zánik Západorímskej ríše po Konštantínovom prvom nedeľnom zákone z roku 321 a začali sa pri jeho rozdelení ríše na východ a západ v roku 330.

„Keď náš národ vo svojich zákonodarných zhromaždeniach prijme zákony, aby spútal svedomie ľudí vo veci ich náboženských práv, vynucujúc zachovávanie nedele a uplatňujúc utláčateľskú moc proti tým, ktorí zachovávajú sobotu siedmeho dňa, Boží zákon bude vo všetkých praktických dôsledkoch v našej krajine zrušený; a po národnom odpadnutí bude nasledovať národná záhuba.“ Review and Herald, 18. december 1888.

Zásada, že národné odpadnutie prináša národnú skazu, doľahla na Konštantínov národ počnúc prvými štyrmi trúbami, ktoré priviedli Západný Rím k jeho koncu do roku 476. Východný Rím dospel k svojmu koncu v roku 1453, hoci prorocky stratil svoju národnú zvrchovanosť 27. júla 1449. Na rozdiel od Babylona, ktorý bol zvrhnutý v jednej noci, bol Rím, západný i východný, privádzaný k svojmu koncu postupne. Zánik Západného Ríma pod prvými štyrmi trúbami do roku 476 predstavuje zánik Spojených štátov pod štyrmi trúbami, čo na jednej úrovni predstavuje štyri generácie Spojených štátov, ktoré sa začali v roku 1798 a končia nedeľným zákonom. Tieto štyri generácie sú paralelou štyroch generácií adventizmu, ktoré sú paralelou prvých štyroch cirkví zo Zjavenia 2, a štyroch stupňujúcich sa ohavností z ôsmej kapitoly Ezechiela, i štyroch vln kobyliiek v knihe Joel.

Lebo takto hovorí Pán Hospodin: O čo viac, keď pošlem na Jeruzalem svoje štyri ťažké sudy: meč, hlad, zlú zver a mor, aby som z neho vyhladiť človeka i dobytok! Ezechiel 14:21.

Piata a šiesta poľnica zvrhli Východný Rím a v prorockom vzťahu Východný Rím voči Západnému Rímu predstavuje štát. Západný Rím predstavuje cirkev. Západný Rím zároveň predstavuje aj Spojené štáty, ktoré sú dobyté ako prvé, tak ako bol Západný Rím.

„Keď sa Amerika, krajina náboženskej slobody, spojí s pápežstvom v nátlaku na svedomie a v nútení ľudí uctievať falošnú sobotu, ľud každého národa na celej zemi bude vedený nasledovať jej príklad.“ Testimonies, zväzok 6, 18.

Prvé štyri trúby predstavujú štyri generácie amerických dejín, a keď Spojené štáty padnú, práve padla slávna krajina zo štyridsiateho prvého verša jedenástej kapitoly Daniela, a ďalšou prekážkou je Egypt, symbol zvyšku národov sveta. Organizácia Spojených národov, ktorá predstavuje desať kráľov, potom súhlasí, že odovzdá svoje siedme kráľovstvo pápežstvu na „krátky čas — jednu hodinu“ zo Zjavenia sedemnásť kapitoly. K tomu dochádza na Herodesovej narodeninovej hostine, keď sľubuje polovicu svojho kráľovstva. Na Herodesovej narodeninovej hostine sa v tej hodine objavuje písmo na omietke múrov a Baltazár je zabitý. Tá hodina prichádza pri nedeľnom zákone a trvá až do uzavretia času milosti pre ľudstvo. Siedme kráľovstvo je dobyté, ako to predobrazuje zničenie hradieb Konštantínopola, ktoré padli roku 1453. Od nedeľného zákona v Spojených štátoch, predobrazovaného rokom 1449, až po pád Konštantínopola roku 1453 sú to štyri symbolické roky. Pápežstvo utrpelo svoju smrteľnú ranu v roku 1798.

V Danielovi jedenástej kapitole, vo verši štyridsať, pápežstvo padlo v roku 1798, v čase konca. Potom kráľ juhu padol v roku 1989, v čase konca. Spojené štáty padajú vo verši štyridsaťjeden a Egypt padá vo verši štyridsaťdva a pápežstvo prichádza k svojmu druhému a konečnému pádu vo verši štyridsaťpäť.

„Zo vzostupu a pádu národov, ako sú zreteľne predstavené v knihách Daniel a Zjavenie, sa potrebujeme naučiť, aká bezcenná je číra vonkajšia a svetská sláva. Babylon so všetkou svojou mocou a nádherou, akú náš svet odvtedy už nikdy nevidel — mocou a nádherou, ktoré sa ľuďom tej doby zdali také pevné a trvalé — ako úplne pominul! Ako ‚kvet trávy‘ zahynul. Jakub 1,10. Tak zahynula Médo-perzská ríša i kráľovstvá Grécka a Ríma. A tak hynie všetko, čo nemá Boha za svoj základ. Len to, čo je spojené s Jeho zámerom a vyjadruje Jeho charakter, môže obstáť. Jeho zásady sú jedinými pevnými skutočnosťami, ktoré náš svet pozná.“ Proroci a králi, 548.

Pád Spojených štátov (falošného proroka) vo verši štyridsaťjeden bol predobrazene znázornený rokom 1449 a pád Egypta (draka) vo verši štyridsaťdva bol predobrazene znázornený rokom 1453; a pápežstvo (šelma) prichádza k svojmu koncu bez pomoci, ako to bolo predobrazene znázornené rokom 1798. Falošný prorok a drak sú zvrhnutí mocnosťami trúb a šelma je zvrhnutá mocnosťou draka.

Číslo štyri je symbolom rozkladu kráľovstva. Alexandrovo kráľovstvo sa rozpadlo na štyri kráľovstvá, Egypt padol v Červenom mori vo štvrtom pokolení a Izrael sa klania slnku v štvrtej ohavnosti v Ezechieli osem. Štyri pokolenia protestantizmu a republikánov v zemskom zvierati sa začali v roku 1798 a končia pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone pre oba rohy. Ezechielove štyri strašné súdy nad Jeruzalemom znázorňujú štyri súdy nad Spojenými štátmi a tieto štyri súdy nad šiestym kráľovstvom biblického proroctva sú predobrazom štyroch rokov od roku 1449 do roku 1453, keď siedme kráľovstvo biblického proroctva súhlasí, že dá polovicu svojho kráľovstva pápežstvu vo vzťahu cirkvi a štátu, nad ktorým vládne smilnica z Týru.

Štyri roky od 1449 do 1453 predstavujú zánik siedmeho kráľovstva pri nedeľnom zákone a zároveň predstavujú obdobie zániku ôsmeho kráľovstva od nedeľného zákona až do uzavretia doby milosti. Dobytie Egypta, ktorý je svetom a zároveň drakom odovzdaným pápežstvu, je fraktálom na začiatku obdobia symbolizovaného štyrmi rokmi od 1449 do 1453. To označuje pád Konštantínopola pri nedeľnom zákone a potom znovu, keď povstane Michael. Keď Michael povstane, štyria anjeli sú podľa inšpirácie plne uvoľnení.

„Videla som, že štyria anjeli budú zadržiavať štyri vetry, kým nebude Ježišovo dielo vo svätyni dokončené, a potom prídu siedme posledné rany.“ Early Writings, 36.

Štyri rozdelenia Alexandrovej ríše, štyri trúby nad Západným Rímom, štyri vetry uvoľnené na Východný Rím, štyri ťažké súdy nad Jeruzalemom, štyri vetry uvoľnené, keď pápežstvo príde ku svojmu koncu a nebude nikoho, kto by mu pomohol. Po predložení týchto prorockých symbolov budeme uvažovať o druhom beda v súvislosti s jeho aplikáciou na čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

Florentský koncil

V roku 1439 na Florentskom koncile (nazývanom aj Florentská únia) zástupcovia Východnej pravoslávnej cirkvi (vedení byzantským cisárom Jánom VIII. Palaiologom a konštantínopolským patriarchom) podpísali formálny dekrét o únii s Rímskokatolíckou cirkvou. Súhlasili s tým, že pápeža v Ríme uznajú za hlavu (najvyššiu autoritu) celej Cirkvi.

Lebo muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi; a on je Spasiteľom tela. Efezanom 5,23.

Nicejské vyznanie viery

Cisár a patriarcha prijali „doložku Filioque“ v Nicejskom vyznaní viery, čo bol dodatok k Nicejskému vyznaniu viery, podľa ktorého Duch Svätý vychádza z Otca i Syna. Nicejské vyznanie viery je jedným z najdôležitejších a najrozšírenejšie používaných vyhlásení v dejinách katolíckej viery. Nicejské vyznanie viery je formálnym zhrnutím základných katolíckych vieroučných článkov. Pôvodne bolo napísané na obranu pravdy o tom, kým je Ježiš Kristus. V roku 325 vznikol závažný spor, pretože kňaz menom Árius učil, že Ježiš bol stvorený Bohom Otcom a nebol plne Bohom.

Cisár Konštantín zvolal Prvý nicejský koncil, aby vyriešil túto otázku. Koncil dôrazne potvrdil, že Ježiš je plne Boh, „jednej podstaty“ s Otcom. Vyznanie viery bolo neskôr rozšírené na Konštantínopolskom koncile roku 381. Na tomto mieste treba poznamenať, že Nicejské vyznanie viery bolo ustanovené v dejinách prvého Konštantína a že sa stalo otázkou aj pre posledného Konštantína, ktorým bol Konštantín XI., posledný cisár východnej Byzantskej ríše. Konštantín Veľký, ktorý bol prvý, je opakovane predstavovaný ako predmet biblického proroctva. Je vládcom na počiatku ríše východu, a preto je predobrazom vládcu na konci ríše východu. Skutočnosť, že Nicejské vyznanie viery je prvkom tak začiatkových, ako aj záverečných dejín, si musí všimnúť študent proroctva, ak rozumie princípu alfa a omega.

V roku 381 bolo Nicejské vyznanie viery doplnené o učenie o očistci, učenie o Eucharistii vrátane prijatia používania nekvaseného chleba pri Eucharistii, čo bola latinská prax. Vyznanie z roku 381 takisto prijalo katolícke chápanie dedičného hriechu a posmrtného života. Končilo sa týmto kľúčovým výrokom: „Takisto stanovujeme, že svätý apoštolský stolec a rímsky pontifik majú primát nad celým svetom a sú pravým Kristovým zástupcom.“

Na Florentskom koncile bola 6. júla 1439, 14 rokov pred pádom Konštantínopola do rúk osmanských Turkov v roku 1453, podpísaná ďalšia aktualizovaná verzia. Únia bola podpísaná pod silným politickým tlakom. Byzantská ríša zúfalo potrebovala vojenskú pomoc zo Západu proti postupujúcim Osmanom. Keď sa grécki delegáti vrátili domov, dohodu rozhodne odmietla väčšina duchovenstva, mníchov a obyčajného ľudu na Východe. Väčšina biskupov, ktorí ju podpísali, svoju podporu neskôr odvolala. Únia nebola nikdy úplne uskutočnená a v nasledujúcich rokoch ju Východná pravoslávna cirkev formálne zavrhol. V čase pádu Konštantínopola v roku 1453 sa už únia fakticky rozpadla. Historici ju často opisujú ako politickú úniu, ktorá zlyhala pre hlboký teologický, kultúrny a ľudový odpor.

Na Prvom nicejskom koncile roku 325 bolo prijaté Nicejské vyznanie viery. Je to vyznačené päť rokov pred rokom 330, keď sa skončilo 360 rokov z Daniel 11, verš 24, znázornených ako „čas“.

Vojde pokojne aj do najúrodnejších miest krajiny; a vykoná to, čo neurobili jeho otcovia ani otcovia jeho otcov; rozdelí medzi nich korisť, lúpež i bohatstvo; áno, bude osnovovať svoje zámery proti pevnostiam, a to až do času. Daniel 11:24.

Rok 31 pred Kr. aj rok 330 označujú „určený čas“ vo veršoch dvadsaťsedem a dvadsaťdeväť jedenástej kapitoly Danielovej knihy.

Srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené páchať zlo a pri jednom stole budú hovoriť lži; ale neuspeli, lebo koniec ešte príde v určenom čase. ... V určenom čase sa vráti a potiahne proti juhu; ale nebude to ako prvý raz ani ako druhý raz. Daniel 11:27, 29.

Začiatok (330) a koniec (1449–1453) prorockej línie východného Ríma predstavuje prvý a posledný cisár menom Konštantín. Alfa a omega prorockej línie východného Ríma, nazývaného Byzantská ríša, sú spojené so zakončením tristošesťdesiatročného cisárskeho Ríma, ktorý vládol zvrchovane od bitky pri Aktiu v roku 31 pred Kr. až do roku 330, a potom ďalej až do roku 1453. Pred bitkou pri Aktiu v roku 31 pred Kr. hovorili Marek Antonius a Augustus Caesar lži pri jednom stole, ktoré sa nevydarili. Pred rokom 330 bolo v roku 325 prijaté Nicejské vyznanie viery. Pred rokom 1453 bola prijatá aktualizovaná verzia toho istého Nicejského vyznania viery. Pred rokom 31 pred Kr. dvaja politickí činitelia hovorili lži pri jednom stole. V roku 325 boli pri jednom stole vyslovené duchovné lži. Títo dvaja svedkovia označujú politické a duchovné lži, ktoré boli prijaté v roku 1439 na Florentskom koncile. Toto aktualizované Nicejské vyznanie viery sa nazývalo Dekrét únie.

Prvá orientačná značka lži pri jednom stole nastala pred rokom 31 pred Kr. a bola medzi dvoma politickými frakciami pohanského Ríma. Určeným časom pre tieto lži bol rok 31 pred Kr. a pozostával z Augusta, symbolu Ríma, proti konfederácii muža a ženy predstavujúcich Egypt. Druhý súbor lží bol v roku 325 a určený čas bol 330. Tretí súbor lží bol v roku 1439 a určený čas bol 1449–1453. Tí pri stole v roku 1439 predstavovali západný a východný Rím, pričom východný Rím sledoval politický cieľ tým, že súhlasil s náboženským argumentom. Rok 31 pred Kr., po ktorom nasledoval rok 330 a potom 1453, predstavujú trojakú aplikáciu línie Ríma.

Politická hrozba spojenectva Marka Antónia a Kleopatry predobrazuje duchovnú hrozbu herézy ariánstva v roku 325, ktorá zasa predobrazuje politickú a náboženskú hrozbu islamských Turkov v roku 1439.

Náuky Nicejského vyznania viery sú lži a niet v nich pravdy. Dokument podpísaný 6. júla 1439 na Florentskom koncile sa nazýval Dekrét únie a predstavoval tie isté lži i ďalšie. Keď sa delegáti v roku 1439 vrátili do Konštantínopola, stretli sa s hnevom a obvineniami zo zrady. Šírilo sa príslovie: „Lepší turecký turban než pápežská mitra.“

Únia bola podpísaná predovšetkým preto, že byzantský cisár zúfalo potreboval západnú vojenskú pomoc proti Osmanom. Keď sa ukázalo, že prichádza len veľmi malá vojenská pomoc (alebo nijaká), podpora únie sa rozplynula. V rokoch 1450–1451 viaceré východné synody úniu odmietli

a po páde Konštantínopola v roku 1453 bola únia úplne opustená. Konečný výsledok Florentského dekrétu o únii považuje Východná pravoslávna cirkev za neúspešný a odmietnutý koncil. Neuznáva ho za platný. Rímskokatolícka cirkev ho však stále považuje za platný ekumenický koncil.

Stanovujeme logiku, podľa ktorej možno porozumieť tomu, ako sa prorocké charakteristiky druhého beda opakujú v dejinách tretieho beda. Stoštyridsaťročné proroctvo prvého beda sa začalo 27. júla 1299 a skončilo 27. júla 1449.

1449

Konštantín XI. Palaiologos sa narodil roku 1404 a vládol od januára 1449 do 29. mája 1453. Bol posledným cisárom Východorímskej (Byzantskej) ríše, ktorá trvala viac než 1 100 rokov. Počas osmanského obliehania roku 1453 statočne viedol obranu Konštantínopola iba s približne 7 000 až 8 000 obrancami proti vojsku Mehmeda II., čítajúcemu vyše 80 000 mužov. Zahynul v boji na mestských hradbách 29. mája 1453, keď Konštantínopol napokon padol. Jeho telo nebolo nikdy s konečnou platnosťou identifikované. Jeho smrť znamenala koniec Rímskej ríše (posledného priameho pokračovania ríše založenej Augustom roku 27 pred Kr.).

V gréckych dejinách a pravoslávnej tradícii je pripomínaný ako hrdinská postava — v legende často nazývaný „Mramorový cisár“ (viera, že sa jedného dňa vráti, aby zachránil Konštantínopol).

Ján VIII. Palaiologos (1392–1448) bol predposledným byzantským cisárom, ktorý vládol v rokoch 1425–1448. Bol najstarším synom cisára Manuela II. Palaiologa a starším bratom Konštantína XI. Ján VIII. strávil väčšinu svojej vlády zúfalou snahou zachrániť upadajúcu Byzantskú ríšu pred Osmanmi. V roku 1439 osobne odcestoval do Talianska a predsedal Florentskému koncilu, kde on i východopravoslávna delegácia dočasne súhlasili so zjednotením s Rímskokatolíckou cirkvou a s prijatím pápeža za hlavu Cirkvi. Aj Konštantín Veľký predsedal Nicejskému koncilu. Ján VIII. dúfal, že toto zjednotenie s pápežstvom prinesie západnú vojenskú pomoc proti Turkom, no toto zjednotenie bolo v samotnom Konštantínopole hlboko nepopulárne a napokon zlyhalo. Ján VIII. zomrel v roku 1448 (prirodzenou smrťou), len päť rokov pred pádom Konštantínopola v roku 1453. Jeho brat Konštantín XI. sa potom stal cisárom a zomrel pri obrane mesta.

Keď Ján VIII. zomrel roku 1448, za jeho nástupcu bol zvolený jeho brat Konštantín XI. Do roku 1448 bola Byzantská ríša nepatrným vazalským štátom a Osmani mali značný vplyv na to, kto sedel na tróne v Konštantínopole. Dňa 27. júla 1449 došlo v posledných rokoch Byzantskej ríše k veľmi významnej politickej udalosti. Byzantský cisár Ján VIII. Palaiologos zomrel už skôr v roku 1448. Jeho brat Konštantín XI. Palaiologos (posledný cisár) bol v Konštantínopole vyhlásený za cisára. Skôr než však Konštantín XI. oficiálne nastúpil na trón, vyslal poslov k osmanskému sultánovi (Muradovi II.) a požiadal o dovoľenie vládnuť. Sultán toto dovoľenie udelil a až potom bol Konštantín XI. formálne korunovaný a uznaný za cisára. Tento čin bol chápaný ako dobrovoľné vzdanie sa byzantskej nezávislosti. Po prvý raz byzantský cisár otvorene uznal, že vládne iba z dovoľenia osmanských Turkov. Len o štyri roky neskôr, roku 1453, padol Konštantínopol do rúk Osmanov.

Tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní po 27. júli 1449, dňa 11. augusta 1840, Turci hľadali ochranu pred Egyptom tým, že sa podriadili štyrom veľkým európskym mocnostiam, čím sa naplnilo proroctvo o hodine, dni, mesiaci a roku. Teraz sme položili logický základ na to, aby sme prvé a druhé beda uplatnili pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Peter ako symbol sto štyridsiatich štyroch tisíc predstavuje hnutie tretieho anjela a William Miller predstavuje hnutie v prvom a druhom anjelovi. Obe hnutia sú spojené s „kľúčmi“.

A kľúč domu Dávidovho položím na jeho plece; a otvorí, a nikto nezavrie; a zavrie, a nikto neotvorí. Izaiáš 22:22.

A ja ti hovorím, že si Peter, a na tejto skale postavím svoju cirkev; a brány pekelné ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva: a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Matúš 16:18, 19.

K bitke o Ninive pristúpime v nasledujúcom článku ako ku „kľúču“, ktorý nielen otvára bezodnú priepasť, ale aj ako k prorockému kľúču, ktorý uvádza celé svedectvo jedenástej kapitoly Daniela do dokonalého poriadku. V Millerovom sne bol „kľúč“ pripojený k schránke Millerovou metódou štúdia Biblie. Dokazovanie textami z dejín milleritov, spojené so zásadou „riadok na riadok“ v dejinách tretieho anjela, je kľúčom, ktorý umožňuje, aby kľúč deviatej kapitoly Zjavenia odomkol a uviedol do poriadku skryté dejiny vonkajšieho posolstva štyridsiateho verša.

V ďalšom článku budeme pokračovať v našich úvahách.

„Prorokovi sa koleso v kolese a podoby živých bytostí, ktoré boli s nimi spojené, všetko javilo ako zložitá a nevysvetliteľná. No medzi kolesami je vidieť ruku Nekonečnej Múdrosti a výsledkom jej pôsobenia je dokonalý poriadok. Každé koleso pôsobí v dokonalej súlade s každým iným.“ Testimonies to Ministers, 214.